

„Dumnezeu mi-a făcut darul nemeritat al convertirii”

„Am simțit că cineva este cu adevărat interesat de sufletul meu și recunoștea urgenta mea nevoie de a mă împăca cu Dumnezeu, prin intermediul Bisericii sale”. Magdalena, o tânără mamă de familie din Filipine, vorbește despre calea ei către Biserica catolică.

16.03.2024

Am crescut în chiar țara catolică a Filipinelor și am fost botezată după ritul roman, ca majoritatea filipinezilor. Nu am fost crescută catolic și, foarte tânără, m-am îndepărtat până în a mă declara atee la vârsta de 19 ani.

Câțiva ani mai târziu, iată-mă măritată cu un bărbat bun și mamă a unui băiețel. Soțul meu și eu eram necredincioși, tipic vremurilor moderne. Duceam o viață decentă și aveam mari principii, dar Dumnezeu și religia nu aveau nici o importanță în lumea noastră. Consideram că tot ce are legătură cu credința era demodat, depășit și irațional. Gândeam că viața este frumoasă fără Dumnezeu. Viața ni se părea întru totul corectă.

Apoi într-o zi, fără mare preambul, Dumnezeu mi-a făcut cadoul nemeritat al convertirii. Cum nu eram prietena lui Dumnezeu, acest

har a fost incredibil de dureros și m-a aruncat într-o profundă stare de bulversare interioară. Practic, nu mă gândeam niciodată la Dumnezeu și apoi, ca și cum cineva a apăsât pe un întrerupător, nu am mai încetat să mă gândesc la EL, zi și noapte, timp de săptămâni: există un Dumnezeu ? Ni s-a revelat vreodată ? Cine este El? Care religie are dreptate? Dacă este real ce ar trebui să fac? Și ce mi se întâmplă?

Inima mea a devenit frenetică și obsesivă în timp ce căutam să răspund la o întrebare după alta, rugându-mă cu fervoare pentru prima dată după ani întregi. Am primit atunci haruri extraordinare, cel mai important fiind o dorință inexplicabilă de a mă confesa (ceea ce nu făcusem niciodată înainte) și o foame reală, corporală de Euharistie (pe care nu aveam dreptul să o primesc). Într-un fel sau altul, știam

că trebuia să mă întorc la Biserica catolică, dar cum ?

Am făcut tot posibil la care puteam gândi : să-mi contactez pe cei doi, singurii mei prieteni catolici, să mă adresez ordinelor religioase și organizațiilor laice, să apelez la un preot din parohie și să-i vorbesc... Totuși, niciuna dintre aceste demersuri nu s-a finalizat, și după două luni, eram la fel de pierdută și departe de a primi sacramentele.

Disperarea a pus stăpânire pe mine când mi-am dat seama pentru prima dată de distanța imensă pe care o pusesem voit între mine și Dumnezeu. Singura mea speranță era o scurtă rugăciune ciudată pe care am început să o învăț și să o spun zilnic puțin familiară, însă reconfortantă : Sfântul Rozariu.

Mireasma lui Cristos

„Impregnarea cuvintelor și acțiunilor noastre cu acest *bonus odor*, înseamnă să semănăm înțelegerea, prietenia. Ca viața noastră să însoțească viața altor oameni, pentru ca nimeni să nu se afle ori să se simtă singur. Caritatea noastră trebuie făcută și din afecțiune, din căldură umană” (Sfântul Josemaría Escrivá, *E Cristos care trece*, nr. 36).

Sfânta Fecioară nu a întârziat să-mi răspundă. În mod providențial am fost orientat spre Opus Dei prin intermediul unui video YouTube care menționa rolul jucat de membrii săi în materie de sfat și formare spirituală.

Tot ce știam despre Opus Dei în acel timp venea de pe Wikipedia. Nici nu citisem scrierile sfântului Josemaria, dar nu avea importanță. Fără experiență nici cunoștințe prealabile, mi-a fost ușor de înțeles și să fiu atrasă de Lucrare datorită

persoanelor pe care le-am întâlnit. Emană din ele bucuria și pacea vieții creștine. Pentru prima dată, după luni întregi am simțit că cineva se interesa cu adevărat de sufletul meu și recunoștea nevoia mea imperioasă de a mă reconcilia cu Dumnezeu cu ajutorul Bisericii.

Un angajat al Opus Dei din orașul meu, amabil și credincios, m-a însoțit în criza mea de credință cu o caritate debordantă. Timp de mai multe luni, mi-a dat resurse pentru catehismul de bază, m-a orientat și pregătit pentru prima mea împărtășanie, m-a sfătuit și ajutat pe plan juridic (drept canonic) pentru validarea căsătoriei mele în sânul Bisericii și mi-a organizat în mod miraculos confirmarea, în ciuda oricărei așteptări. Iar fiul meu a fost botezat și el în capela parohiei noastre. La foarte scurt timp după întâlnirea cu această angajată am descoperit că mergeam amândouă la Ierusalim : ea

pleca în pelerinaj, iar eu mă mutam acolo cu familia mea. Era Divina Providență.

Ierusalim

„Noi trebuia să ne comportăm ca și copiii lui Dumnezeu cu copiii lui Dumnezeu : iubirea noastră trebuie să fie o iubire care se sacrifică, o iubire cotidiană, făcută din mii de amănunte de înțelegere, de sacrificiu silențios, de dăruire discretă de sine. Iată buna mireasmă a lui Cristos (*bonus odor Christi*), care îi făcea pe însoțitorii primilor noștri frați în credință să spună : iată cum se iubesc!” (*E Cristos care trece*, nr. 36).

A fost un singur lucru pe care nu l-am putut realiza în Filipine, oricâte eforturi am făcut : să ne căsătorim în Biserică. Unirea interconfesională, între mine și soțul meu, necesita o dispensă specială din partea unui arhiepiscop înainte ca noi să ne putem căsători după legile Bisericii,

și în ciuda eforturilor noastre, nu am putut obține această dispensă înaintea plecării noastre la Ierusalim. Unul dintre preoții din Opus Dei era foarte optimist. Părea aproape sigur că ne vom putea căsători pe Pământul Sfânt într-un mod sau altul... Și a avut dreptate.

Datorită unei legături personale cu același preot, angajate din Ierusalim de vreme îndelungată ne-au primit după sosirea noastră. Soțul meu și cu mine mai fuseserăm la Ierusalim. Aveam chiar familia, care locuia în oraș. Dar de data aceasta, noi ne-am simțit mai puțin străini datorită prieteniiilor sincere și spontane ale oamenilor Lucrării.

Căsătoria noastră, care părea imposibilă în Filipine, a fost organizată rapid. În trei săptămâni am celebrat acest sacrament în umilul, dar magnificul lor oratoriu. În afară de fiul nostru de vârstă

mică, toți ceilalți participanți erau fețe complet noi, dar, cu toate acestea, afectuoși și fericiți pentru noi. Cuvântul „străin” nu cred să facă parte din vocabularul membrilor Lucrării. Oricum, în ziua mariajului nostru, noi nu ne-am simțit străini printre ei.

Un nou născut pe Pământul Sfânt

„Sfințenia – adevărata sfințenie – se revarsă din vas pentru a umple alte inimi, alte suflete de preaplinul ei. Noi ceilalți, copiii lui Dumnezeu, ne sfințim pe noi înșine sfințindu-i pe alții. – Viața creștină se răspândește în jurul tău ? Gândește-te bine la acest lucru în fiecare zi” (*Forja*, nr. 856).

Când am planificat mutarea noastră la Ierusalim, credința era complet absentă din viața mea. În mijlocul cetății lui Dumnezeu și a poporului ales, aș fi văzut fără să văd, auzit, fără să aud. În loc de aceasta,

Dumnezeu m-a salvat înainte ca noi să plecăm din Filipine, iar când m-am întors la Ierusalim sufletul meu a făcut la fel.

În mod miraculos, fosta păgână care eram s-a regăsit acasă ca o catolică „nou născută” pe Pământul sfânt, înconjurată de persoane ale căror inimi îl caută zilnic, cu ferve, pe Dumnezeu, mergând la Liturghie cu pelerini din lumea întreagă și mergând pe aceleași căi ca cele urmate de Domnul Nostru și Mama Noastră. Am contemplat deja frumusețea strălucitoare a Ierusalimului, dar nimic nu este comparabil cu aspectul pe care îl oferă astăzi unui suflet îndrăgostit de Creatorul său.

Magdalena Garcia

pdf | document generat automat din
[https://opusdei.org/ro-ro/article/
dumnezeu-mi-a-facut-darul-nemeritat-
al-convertirii/](https://opusdei.org/ro-ro/article/dumnezeu-mi-a-facut-darul-nemeritat-al-convertirii/) (26.03.2025)